

- 2) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 2700/2000, należy interpretować w ten sposób, że w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, z informacji zawartych w sprawozdaniu Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) można wywnioskować, że importer nie może na podstawie tego przepisu zasadnie powoływać się na uzasadnione oczekiwania w celu sprzeciwienia się retrospektywnemu zaksięgowaniu ceł przywozowych. Niemniej jednak, jeśli sprawozdanie to zawiera jedynie ogólny opis rozpatrywanej sytuacji, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie może ono samo wystarczyć do wykazania w wymagany prawem sposób, że przesłanki te są pod wszelkimi względami faktycznie spełnione, w szczególności, jeżeli chodzi o mające znaczenie zachowanie eksportera. W tych okolicznościach zasadniczo do organów celnych państwa przywozu należy wykazanie, w drodze dodatkowych środków dowodowych, że wydanie przez organy celne państwa wywozu nieprawidłowego świadectwa pochodzenia na formularzu A można przypisać przedstawieniu nieprawidłowych okoliczności faktycznych przez eksportera. Niemniej jednak, w wypadku gdy organy celne państwa przywozu nie są w stanie przedstawić rzeczonych dowodów, wykazanie, że rzeczone świadectwo zostało wydane na podstawie okoliczności faktycznych prawidłowo przedstawionych przez eksportera, należy do importera.

(¹) Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Sprawa C-138/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo do publicznego udostępniania utworów — Artykuł 3 ust. 1 — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. o) — Rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem lokalnej sieci kablowej — Uregulowanie krajowe przewidujące wyjątki dotyczące instalacji umożliwiających dostęp co najwyżej 500 użytkowników będących abonamentami oraz retransmisji na terytorium krajowym programów nadawców publicznych)

(2017/C 151/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Strona pozwana: Zürs.net Betriebs GmbH

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym i art. 11 bis Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych z dnia 9 września 1886 r., w brzmieniu wynikającym z aktu paryskiego z dnia 24 lipca 1971 r., zmienionej w dniu 28 września 1979 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęta równoczesna, pełna i niezmieniona transmisja za pośrednictwem kabli na terytorium krajowym programów nadawanych przez krajową organizację radiowo-telewizyjną, o ile transmisja ta stanowi zwykły środek techniczny udostępniania i została wzięta pod uwagę przez autora utworu podczas udzielania zezwolenia na jego pierwotne udostępnienie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Artykuł 5 dyrektywy 2001/29, a w szczególności ust. 3 lit. o) tego artykułu, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które stanowi, iż z tytułu wyłącznego prawa do publicznego udostępniania wymogiem uzyskania zezwolenia autora nie jest objęte nadawanie za pośrednictwem zbiorczej instalacji antenowej, gdy do tej instalacji przyłączonych jest nie więcej niż 500 abonentów, i że z tego względu ustawodawstwo to musi być stosowane zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 16 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Torino – Włochy) – Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

(Sprawa C-211/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Zasada neutralności podatkowej — Przepisy krajowe przewidujące określony maksymalny limit ograniczający kwotę zwrotu lub potrącenia niedopłaconego lub nadpłaconego podatku od wartości dodanej)

(2017/C 151/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bimotor SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

Sentencja

Artykuł 183 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak w postępowaniu głównym, które ogranicza potrącenie określonych zaległości podatkowych z nadpłaconym podatkiem od wartości dodanej do określonego maksymalnego limitu, za każdy okres opodatkowania, o ile krajowy porządek prawny w każdym wypadku przewiduje możliwość odzyskania przez podatnika całej nadpłaty podatku od wartości dodanej w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2017 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Bruxelles – Belgia) – FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA i.in.

(Sprawa C-253/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 96 TFUE — Stosowanie — Przepisy krajowe zakazujące udostępniania indywidualnych miejsc siedzących w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące określania z góry miejsca przeznaczenia w ramach świadczenia usług taksówkowych — Przepisy krajowe zakazujące nakłaniania klientów w ramach świadczenia usług taksówkowych)

(2017/C 151/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d’appel de Bruxelles